

Решение на задача №91

Хера, ароб, бали, илач, чарк, кран, Нада, Адам, маза, азот, торф, фрик, Кина, анод, Доли, илач, чаир, риба и агне. Премията, по жребие, мастилница, печели: Анастасия Ковачева, ул. Мар. Дриновъ 44 — Плевенъ.

Решение на задача № 92

Шуменъ, Свиленградъ, Перникъ и Трънъ. Премията, по жребие, проч. книги за 50 лв., печели: Дим. Д. Ботуновъ — Неврокопъ.

Решение на задача №93

Вестникъ „Барабанче“. Премията по жребие, блокъ, печели: Маринъ Ст. Мариновъ — София, който да се яви въ редакцията.

Решение на задача №94

Всички отговори сж върни. Премията по жребие, проч. книги за 100 лв., печели Сретко Р. Първановъ — Ломъ.

ПОЩА НА БАРАБАНЧЕ

На 5 т. м. изтече срока за намаления абонаментъ отъ 50 лв. Онѣзи, които се абониратъ за напредъ, ще плащатъ по 60 лв. съ право да получатъ, като подарѣкъ, книгата „Шарена градинка“ и „Барабанска карта“.

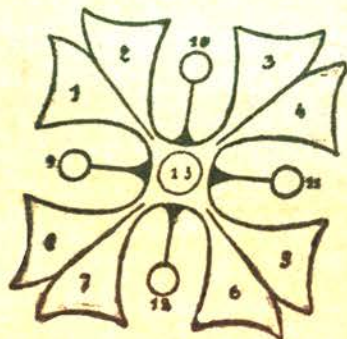
Задача № 100

Задава: Петъръ Стаменовъ — София.

Има го навѣкъжде. Замѣните ли последната буква съ „З“, ставамъ зеленчукъ, съ „Г“, нѣщо презъ което се минава, съ „В“, положение на човѣка.

1 премия, по жребие, 1 кут. локумъ.

Задача № 101

Задава: Кирилъ Д. Пѣйчевъ — Варна

Диагонално: 1-13-6 куче. 2-13-8 число. 10-13-12 роднина. 3-13-8 мѣстоимение. 4-13-7 май — частъ. 9-13-11 Футболенъ играчъ.

1 премия, по жребие: проч. книги за 50 лв.

Задача № 102

Задава: Борисъ Стоевъ — София

1-2 Основенъ м тивъ на музика 2-3 Черковенъ припевъ 3-4 Градъ въ Япония 4-5 Прикритие 5-6 Войсково поддѣлѣние 6-7 Частъ отъ дърво 7-8 Музикаленъ знакъ 8-9 Свѣто мѣсто въ Гърция 9-10 Героиня на Ибсенъ 10-11 Гръцки богъ 11-12 Рѣка въ Франция 12-13 Държава въ Азия 13-14 Балсара 14-15 Галваниченъ полюсъ 15-16 Женско име 16-17 Градъ въ Франция 17-18 Сказание 18-19 Библейска жена 19-20 Видъ яхния

1 премия, по жребие, проч. книги за 50 лв.

КУПОНЪ № 23 на в. „Барабанче“, за правоучастие въ ЗАДАЧИТЪ отъ № 100 до № 102. Писма, съ решения на задачи, непридружени съ изрѣзка на този купонъ, оставатъ безъ послѣдствие.

НАШИ СВЕТИНИ

Рилскиятъ манастиръ

отъ Петъръ Гюзлиевъ
наторътъ е издалъ на 10 ноември 1833 г. бюрултия, съ която се дава разрешение за започване възобновяването Въ нея се казва: „Съгласно съ височайшата царска заповѣдь, издаваме на монаситъ отъ този манастиръ позволително, по силата на което тѣ могатъ да си построятъ отново опожаренитъ сгради и стаи на манастиря, съ условие, обаче, щото основитъ имъ да се поставятъ на старитъ основи и тѣ да се построятъ по формата, каквато е била преди изгарянето имъ.“

Като започнало новия строежъ, братството видѣло, че Хрельовата църква е твърде тѣсна за мисията, която има тепърва да изпълни манастиря, неохотно решило да се събори тази старина и се замѣсти съ новъ, по-обширенъ храмъ, който да отговаря на новитъ нужди. Обаче въ бюрултията се дава разрешение само за строежъ на опожаренитъ сгради и то строежътъ да стане върху старитъ основи. Нужно било да се издаде новъ ферманъ за строежъ на нова църква. За целта били изпратени въ Цариградъ о. Неофитъ Рилски и монахъ Харалампи. Енергично подпомогнати отъ близкия до султанския диванъ българинъ и родолюбецъ Стефанъ Богориди, тѣ успѣватъ да се снабдятъ съ необходимия ферманъ.

Манастирътъ преживѣ още едно голямо нещастие: на 13 януарий (ст. ст.) 1833 г., въ продължение на 5 часа, единъ стихийенъ пожаръ го унищожава: всички манастирски сгради обрѣща на пепель, камбанитъ, които били надъ дупнишкитъ порти, стопили се, като восъкъ. Единствени оставатъ незасѣгнати манастирската черква и Хрельовата кула. Този пожаръ билъ причиненъ отъ невниманието на единъ братъ. Силниятъ вѣтъръ попрѣчилъ на ограничението му.

Трѣбва тукъ да се спомене, че по това време между братята имало несъгласия и нѣщо повече. Свещеникътъ хаджи Агапий пише: „Грѣховетъ ни отъ слободията напълниха чашата Господня. Лошотиитъ се почнаха отъ клирицитъ, най-много отъ ефимеритъ. Началниците не можаха да ги усмирятъ. Дѣдо Йосифъ поиска да накаже нѣколцина отъ старейтъ, но тѣ изпревариха и се оплакаха отъ него на великата църква. Дѣдо Йосифъ отиде на заточение въ Трикала.“

Гладътъ и гологията следъ този пожаръ сплотили братята. Сега начело на манастиря застава, като игуменъ, свещеникъ Йосифъ отъ Батакъ, образованъ и съ високи дарования. Решаватъ да се издигнатъ отново манастирскитъ сгради.

Веднага било поискано позволение за построяване на сградитъ. На 23 мартъ 1833 г. султанъ Мурадъ ханъ II издалъ ферманъ за възобновяването му Въз основа на него, генералъ-губер-

За да се съгради хубава черква, братството изпраща двама опитни монаси въ Св. Гора, гдето да разгледатъ тамошнитъ манастирски църкви и прикрито да отбележатъ всичко по-важно отъ тѣхъ. Тѣ изпълнили прекрасно възложената имъ задача. Планътъ билъ изработенъ и предаденъ за изпълнение на майсторъ Павелъ, родомъ отъ с. Криминъ, Костурска околия, Македония. Църквата била започната на 1 май 1834 г. и завършена на 26 октомври 1837 г. — за три години. До 1860 г. била окончателно завършена.

Църквата е изографирана отъ зографътъ Христо Георгиевъ, отъ с. Доспей, Самоковско, заедно съ синоветъ му Димитъръ и Захарий. Къмъ тѣхъ се присъединява Димитъръ Молеровъ, отъ Банско, Македония. Христо Георгиевъ и Молеровъ създадоха самобитната самоковска зографска школа. Следъ петгодишенъ упоритъ трудъ, тѣ завършили успѣшно своята задача. За живописъта на църквата рускиятъ пжтешественикъ Григоровичъ говори следното: „Живописъта не само, не е пѣстра, както на Атонъ, но даже носи отпечатъкъ на твърде силенъ стремѣжъ къмъ изящното“.

Повече отъ 100 години, откакъ съществуватъ — и навѣки ще пребждатъ — манастирската черква и сгради, въ видъ на четворожълникъ около самата черква, които сж на около 2 и 3 етажи съ около 300 стаи.